

NYELVTANULÁSI MÍTOSZ

ami megakadályoz Téged a gyors
nyelvtanulásban

Speak!
nyelviskola
SPEAK, TRAVEL, WORK

MIÉRT NEM MERSZ, VAGY TUDSZ MEGSZÓLALNI ANGOLUL?

Megszületünk. Nem beszélünk egyetlen nyelvet sem. Nem ismerünk egyetlen szót sem, nem ismerjük a nyelvtant, a szavakat kiejteni sem tudjuk. A hallásunk és a látásunk sem valami jó. Életünk első évét azzal töltjük, hogy megtanuljuk használni a testünket, felállunk, teszünk néhány bizonytalan lépést, megszólalunk, kimondjuk első érthető szavunkat, rövid, egyszerű mondatunkat. Ötéves korunkra ösztönösen, odafigyelés nélkül, könnyedén és eredményesen beszéljük saját anyanyelvünket – méghozzá úgy, hogy nem volt mire építkeznünk. A szó legszorosabb értelmében 0-ról kezdtük a tanulást.

Minden alapot nélkülözve 5 év alatt egész jól megtanulunk magyarul. Sőt, mivel az első évet testünk használatának tanulásával töltjük, valójában 4 év alatt jutunk el a 0-ról a magas szintű, könnyed nyelvhasználatig. Négy év alatt elérünk arra a szintre, hogy az életben bármit el tudunk mondani, és bármit megértünk, leszámítva természetesen a szakmai háttérrel igénylő kommunikációt.

Azután tizenévesen, vagy felnőtt fejjel elmegyünk nyelvet tanulni, és a statisztikák szerint az első 5 évben a legtöbben odáig nem jutnak el, hogy magabiztosan eligazítsanak egy angolul beszélő turistát.

Egy nyelv (az anyanyelv) szavainak, nyelvtanának és kiejtésének ismerete olyan alapot kellene biztosítson egy újabb nyelv elsajátításához, amely felgyorsítja a folyamatot. Ez azt jelenti, hogy ha az első, az anyanyelv elsajátítása belefér 4 évbe, egy második, harmadik, sokadik nyelv megtanulása nem lehet ennél több! Mégis több, sokkal több, sőt gyakran nem is sikerül igazán elsajátítani még egy nyelvet.

Miért van ez így? Mi a megoldás? Hogyan lehetne mégis nyelveket megtanulni könnyedén, magas szinten, néhány év alatt? Mik azok az akadályok, amik eddig meggátoltak abban Téged, hogy magabiztos, aktív és rutinos nyelvhasználó legyél?

Ezekre a kérdésekre keressük és találjuk meg a választ ebben a tanulmányban lerombolva az angoltanulás **5** mítoszáét.

Tartalom

A mitikus nyelvérzék

Akinek jelentős nyelvérzéke van, az könnyebben tanul nyelvet, akinek kevesebb, az nehezebben, akinek egyáltalán nincs, az nem tud nyelvet megtanulni.

1.
mítosz

100% elmélet, 0% gyakorlat = az üdvösség útja

Jelenleg a magyar oktatásra az jellemző, hogy a diákok mérhetetlen mennyiségben kapják az elméletet Majd levizsgáznak az adatokból, jegyeket kapnak, értékeléseket, felelniük kell, dolgozatokat írnak, és egy idő után már sokszor csak az a lényeg, hogy a jegy görbüljön.

2.
mítosz

A kiscsoport mindent visz

Meg szoktam kérdezni a diákokat, hogy mi az a létszám, amire azt gondolják, hogy azzal még hatékonyan lehet haladni. A válaszadók 85-90 százaléka a 4-6 fős tanulói létszámot tartja ideálisnak. Ez azt jelenti, hogy az emberek tudatába jó mélyen beleégették a kiscsoport iránti vágyat. De miért? Mivel több és jobb a kiscsoport egy nagyobb létszámú csoportnál?

3.
mítosz

Nem mindenki tud megtanulni angolul

Emlékezz vissza: annak idején miért vágta bele a nyelvtanulásba?

4.
mítosz

Könyvből is meg lehet tanulni angolul beszélni

Torkán akad a szó. Megbotlik a nyelve. Becipzározza a száját. Elakad a szava. Lakatot tesz a szájára. Csomót köt a nyelvére. A magyar nyelvben sok különböző szólással és közmondással tudjuk kifejezni azt a helyzetet, amikor valaki, valamilyen okból nem tud, akar, vagy képes megszólalni.

5.
mítosz

1.
mítosz

AZ 1. MÍTOSZ – A MITIKUS NYELVÉRZÉK

Akinek jelentős nyelvérzéke van, az könnyebben tanul nyelvet, akinek kevesebb, az nehezebben, akinek egyáltalán nincs, az nem tud nyelvet megtanulni.

Oké, értem. De mi az a nyelvérzék? Egész pontosan mi az? Hol van, hogyan néz ki, mekkora, milyen a színe, milyen nehéz, hogyan kell tárolni, mennyire áll ellen a környezeti behatásoknak?

Ezekre a kérdésekre választ kell kapnom ahhoz, hogy felismerhessem, ha találkozom vele. Ha nem tudom, hogy pontosan mi az a nyelvérzék, nem tudom megállapítani, hogy van-e nekem olyanom, van-e a diákomnak, itt van-e előttem az asztalon belőle három, vagy véletlenül kidobtam a szemétkosztoba a múltkorai nagytakarításon.

Sajnos nem találni pontos, igényes definíciót a nyelvérzék szóra. Keresem, de nem találok ilyet. Mindenki beszél valamiről, amiről senki sem tudja igazán, hogy micsoda.

Ha elkezdem abból az irányból megvizsgálni, hogy hogyan használják, milyen körülmények között, akkor arra bukkanok, hogy a nyelvérzék egy általános válasz a kudarc okára.

„Nem haladok jól a tanfolyamon, nincs nyelvérzéke, sajnós.”

„A diákom eléggé lassú, döcögős, körülményes, szegénynek egy fia nyelvérzéke sincs!”

Ezzel aztán meg van magyarázva minden, tudjuk a végső választ. Tehát nincs miért vizsgáldni! Zseniális! A valódi ok pedig soha nem kerül elő, a probléma soha nem lesz kezelve.

Rengeteg olyan diákom volt, aki nehézségekkel küszködött, akinek látszólag „nem volt nyelvérzéke”, mégis, némi kutatással meg tudtuk találni a nehézségek valódi okait, amik elhárításával hirtelen megjelent a *nyelvérzék* is.

Akik a mitikus nyelvérzékre hivatkozva leírják a diákokat, nem is tudnak pontos definíciót adni a nyelvérzékre. Miért? Mert nyelvérzék nem létezik. Emlegetése erőfeszítés a sikertelenség palástolására. Nem tudok azonosulni azzal, aki azt akarja elhíttetni egy másik emberrel, hogy valakit nem képes megtanulni. Az én szememben ez egész egyszerűen gonoszság. Mit gondoltatok arról a szülőről, aki kijelentené a gyermekéről, hogy nincs *járásérzéke*, mert sokszor elesik, miközben járni tanul?

A nyelvérzék egy szólam, egy közhely, ami elfedi a tanítási módszer hibáit, ezzel kivéve a felelősséget a tanár és a tanuló kezéből. A tanuló nem azért halad lassan, mert nincs nyelvérzéke, hanem azért, mert a tanulás során néhány dolgot nem értett meg. Ezen nincs mit tovább ragozni.

Mi a helyzet a tehetséggel? Feltehetitek ezt a kérdést, és joggal. Ha van matematikai tehetség, atlétikai tehetség, akkor nyelvtehetségnek is lennie kell. Igen, ez logikus okfejtés, és igaz is: van nyelvtehetség.

Neked pedig van nyelvtehetséged, ebben legyél egészen biztos. Hogy honnan tudom? Hát onnan,

hogyan olvasod ezt a tanulmányt? Vagyis: képes voltál igen magas szinten megtanulni egy nyelvet.

A gyerekek, akik életük első nyelvét (saját anyanyelvüket) tanulják, nem egyforma sebességgel haladnak benne. De a különbség közöttük nagyon kicsi. Olyan én még nem láttam, hogy az egyikük 3 évesen már pontosan el tudja mondani az anyukájának, hogy mit kér ebédre, a másiknak meg ez csak 6 évesen vagy 13 évesen megy. Úgy tűnik, hogy nyelvtelensége mindenkinek van, és nagyon hasonló mértékben.

Tehát csak magamat tudom ismételni: nyelvérzék nem létezik, emlegetése erőfeszítés a sikertelenség palástolására.

**Ne add fel csak azért, mert valakik kitalálták, hogy Te nem tanulhatsz meg angolul!
Gyere és cáfolj rá a nyelvérzék mítoszára!**

2. mítosz

A 2. MÍTOSZ: 100% ELMÉLET, 0% GYAKORLAT = AZ ÜDVÖSSÉG ÚTJA

Jelenleg a magyar oktatásra az jellemző, hogy a diákok mérhetetlen mennyiségben kapják az elméletet. Majd levizsgáznak az adatokból, jegyeket kapnak, értékeléseket, felelniük kell, dolgozatokat írnak, és egy idő után már sokszor csak az a lényeg, hogy a jegy görbüljön.

Az adatok, magyarázatok és elméletek óriási tömegben való átadása rengeteg munkát ró a tanárra. A diákok egész idő alatt csak ülnek és hallgatnak, passzívan próbálnak megbirkózni a beléjük töltött roppant adatmennyiséggel.

Ha a diákok ezekkel az információkkal nem kezdenek semmit, nem használják fel őket arra, hogy valamit elérjenek általuk, akkor ez egy tisztán elméleti képzés, gyakorlati eredmény és haszon nélkül. Ha az elmélethez nem lehet cselekvést rendelni, mert elvont, mert senki nem azzal a szándékkal hozta létre, hogy azzal a való életben valamit kezdeni lehessen, akkor ez egy olyan ismeretanyag, ami csak arra jó, hogy beszélgessenek róla. Ez még önmagában nem feltétlenül baj, amennyiben eléggé érdekes, önkéntes alapon történik, és mindenki tudja, hogy nincs gyakorlati célja.

A nem elméletinek szánt képzés is tisztán elméleti képzéssé válik, ha a tanulás folyamán nincs megkövetelve a cselekvés, amellyel konkrét, elvárt eredményeket lehet és kell elérni. Egy gyakorlati, szakmai képzés, elveszti minden gyakorlati aspektusát, ha a tanulók nem kezdik el felhasználni a tanultakat. Tehát, még a potenciálisan nagy gyakorlati haszonnal felhasználható adatokból is csak beszédtema lesz, ha nem kezdenek velük valamit.

Egy ismerősöm példája jut eszembe. Gimnázium első fél évében megbukott kémiából; nem érdekelte, nem foglalkozott vele, számára az egész tárgy annyira elvont volt, hogy a legminimálisabb érdeklődést sem tudta kialakítani magában. A féléves szünetben kezébe került egy könyv, ami felkeltette az érdeklődését a kémia iránt, önként kezébe vette a tankönyvet, elkezdte olvasni, hozzáolvasott, kísérletezett, az órákon aktívvá vált, kérdezett a tanártól, még szünetben is kérdésekkel zaklatta. Év végére 5-ös lett kémiából, sőt az egész évfolyam legjobbja lett.

Hogy mi történt? Elolvasott egy könyvet, és rájött, hogy a kémiának van értelme! Megértette, hogy az ő élete összekapcsolódhat egy ponton a kémiával, innentől kezdve érdeklődött a tárgy iránt, érteni akarta, felhasználni gyakorlati eredmények elérése érdekében. Jó, nem mondom, hogy a legnemesebb motiváció a kémia tanulásához a füstbombák és hasonló elkészítése iránt vágy, de hát Istenem, nem vagyunk egyformák.

Nézzünk rá újra a jelenlegi oktatási rendszerre! A diák megkapja az elméletet, amihez az esetek jelentős részében nem társul cselekvés, a célirányos cselekvés hiányában az elmélet (legjobb esetben) beszédtemaként végzi, gyakorlati eredmény nélkül. Ezután kap még egy elméletet, még egyet, meg még egyet, és ez így megy a végtelenségig. Ez az oktatás általános működése: rengeteg elmélet, rengeteg adat, minimális cselekvés és minimális gyakorlati eredmény.

Ezek után igazán nincs miért csodálkoznunk, ha azt látjuk, rengeteg ember *tudja*, mit kellene tenni, de csak nagyon kevés teszi meg. Mondhatnánk, hogy „erre lettünk kiképezve”.

Minden józan paraszti ésszel gondolkodó embert az elmélet akkor kezdi el érdekelni, ha látja, hogy a produktum számára értékes vagy kívánatos. Ez az én személyes megfigyelésem, az élet számtalan területén. Azt akarom ezzel mondani, hogy az adat, az elmélet nagyon érdekes és értékes lehet, ha látjuk, hogyan van kapcsolatban az EREDMÉNNYEL.

A nyelvoktatás jelenleg pont fordítva működik. Tehát függetlenül attól, hogy a mindennapokban az alapján értékelünk valamit, hogy mit lehet azzal létrehozni, az oktatási rendszer ritkán hívja fel a figyelmünket arra, hogy az adatok és elméletek özönével milyen számunkra értékes eredményt lehetne elérni.

Tanárként, cégvezetőként és magánemberként is csak akkor kaptam azt a kérdést, hogy „Hogyan csinálod, mi van a háttérben?”, amikor valami értékes produktumot hoztam létre, amivel felhívtam magamra a figyelmet. Elsősorban az eredményein keresztül ítélnék meg valakit, és a kiemelkedő eredményeket látva kezdi el az embereket érdekelni az, hogy hogyan csinálja, és milyen személyiség lehet. Ez nem bonyolultabb ennél. Hiába akarnátok elmagyarázni valakinek, hogy az átlalatok kínált fogyókúra jó, ha 6 hónap múlva még mindig 40 kg fölösleg van rajtatok. Nem fogja elhinni senki.

Ez történik az oktatásban. Úgy kell elhinned az elméleteket, hogy nem mutatják meg a produktumot. Sőt még le is kell belőle vizsgáznod!

Ez vezet oda, hogy a hozzád hasonló emberek papíron legalább 8-10 igeidőt ismernek, de egyiket sem tudják használni. Ez vezet oda, hogy amikor a Deák téren szólít egy turista az utcán és megkérdezi, hogy merre van az Opera, akkor a torkodon akad a szó, elkezd izzadni a tenyered és képtelen vagy összefüggő, folyamatos választ adni a kérdésre. És ezért válnak a nyelvoktatási rendszerben az emberek passzív nyelvtanulóvá aktív nyelvhasználó helyett.

Ha az elmélet mellé nem párosul gyakorlat; ha az adat nincs összekötve az eredménnyel; ha nincs kapcsolat a nyelvtani szerkezetek és az élő nyelvhasználat között, akkor nincs aktív, kommunikációképes nyelvtudás. Ilyen egyszerű.

Ne hagyd, hogy fölöslegesen megnehezítsék Neked a tanulást azzal, hogy túladagolnak elméleti magyarázatokkal!

Ne várd az eredményeket évekig! Megtanulhatod 5 év alatt és megtanulhatod 1 év alatt is használni a nyelvet. Gyere és kezd el használni az angolt!

3. mítosz

A 3. MÍTOSZ: A KISCSOPORT MINDENT VISZ

Meg szoktam kérdezni a diákokat, hogy mi az a létszám, amire azt gondolják, hogy azzal még hatékonyan lehet haladni. A válaszadók 85-90 százaléka a 4-6 fős tanulói létszámot tartja ideálisnak. Ez azt jelenti, hogy az emberek tudatába jó mélyen beleégették a kiscsoport iránti vágyat. De miért? Mivel több és jobb a kiscsoport egy nagyobb létszámú csoportnál?

A kiscsoportos nyelvoktatás támogatói szerint azért hatékonyabb ez a képzési forma, mert több figyelem és idő jut a diákra, aki ezért gyorsabban tud fejlődni. És ezt a hatékonyságot és odafigyelést fizeted meg akkor, amikor a normál ár 1,5-2-szeresét csengeted ki a beiratkozásnál.

De nézzük meg egy kis igaz-hamis játékkal, hogy mit jelent a több figyelem, mire jut több idő és mitől függ az, hogy milyen tempóban fejlődsz?

1. A KISCSOPORTBAN TÖBB FIGYELEM JUT EGY DIÁKRA? TRUE OR FALSE?

Nem a csoport létszáma határozza meg, hogy mennyire figyelnek oda Rád az órán, hanem a nyelviskola oktatási szemlélete és a tanár hozzáállása. A figyelemnek és a törődésnek nincs mértekegysége és nem lehet grammra kiporciózott adagokban, létszámtól függően feltálni. Vagy folyamatosan van, vagy egyáltalán nincs.

FALSE

2. A KISCSOPORTBAN TÖBB IDŐ JUT EGY DIÁKRA? TRUE OR FALSE?

Mégis mire jut több idő? A tankönyv hangos felolvasására? A munkafüzet, vagy a nyomtatott tesztlapok töltögetésére? A házi feladat közös ellenőrzésére? Esetleg a tanár elméleti magyarázatainak hallgatására?

Az idő önmagában nem érték. Akkor lesz megfizethetetlen, ha sok gyakorlással és folyamatos kommunikációval töltöd. Ha nem egy könyvvel, egy telefonos appal, vagy számítógépes programmal, hanem egy másik emberrel kommunikálsz, beszélgetsz. Erre a célra érdemes időt szánni, másra nem.

FALSE

A kiscsoport legtöbbször nem garanciája, hanem gátja a fejlődésnek. Nem csak azért, mert sokszor eltérő tudásszintű embereket sorolnak be ugyanabba a csoportba, hanem azért is, mert unalmasabb, kevesebb impulzust kapsz, kevesebb típusú kiejtést hallasz, és kisebb eséllyel tanulhatsz új szavakat és kifejezéseket a csoporttársaidtól.

 FALSE

Lényeg a lényeg, a kiscsoportos felár a legnagyobb iparági átverés a nyelvoktatásban! Pontosan akkora lehúzás, mintha többet kellene fizetned egy használt Suzuki Swiftért, mint egy vadonatúj Audi A8-asért. Egy olyan pénznyelő mítosz, ami nem csak megrövidít, de távolabb is lök a kommunikációképes, aktív nyelvtudástól.

A kiscsoport tényleg mindent visz – leginkább a pénzedet és az idődet. Ne hagyd, hogy aranyárért bővölt sózzanak Rád és még meg is köszöntessék veled.

**Ne hagyd, hogy lehúzzon és lelassítson a kiscsoport!
Gyere és próbáld ki mennyivel hatékonyabb, gyorsabb és élvezetesebb a nyelvtanulás egy nagycsoportban!**

4. mítosz

A 4. MÍTOSZ: NEM VAGY KÉPES MEGTANULNI ANGOLUL.

Emlékezz vissza: annak idején miért vágtál bele a nyelvtanulásba?

Bárhogyan is fogalmazod meg a konkrét célt, a lényeg szinte biztosan az volt, hogy szert tegyél egy könnyed, ösztönös nyelvhasználatra, arra, hogy nehézségek nélkül értsd az angol beszédet, értsenek meg téged, tudjál olvasni és írni, és ne kelljen azon agyalni, hogy mit jelent ez, mit jelent az, hogyan is van a sorrend, mit is mondott ez a fickó itt előttem?

Két tény tudunk megállapítani a céllal kapcsolatban.

1. Az alkalmazást a megértés előzi meg.

2. Ha nem lehet alkalmazni, annak az oka a megértés hiánya (vagy az, hogy az elmélet haszontalan).

Bárki megpróbálhatja megmagyarázni a kudarcok okát, akár Te magad is, és behozhatod a lustaságot, a maximalizmust, vagy újfent és ismételten azt az átkozott, mitikus nyelvérzékét, de ha ilyesmire vetemedsz, akkor tévedsz.

Ha nem megy jól a nyelv, akkor az csak azért van, mert elmaradt a megértés. Valamit nem értettél meg. Ha a tanfolyam első negyedében kezdett apadni az érdeklődés, csökkenni a motiváció, megjelenni az érzés, hogy nem tudjátok követni a tanfolyamot, vagy már nem is érdekel, nos, akkor a megértés már az elején megbicsaklott. Már a tanfolyam elején érthetlenné vált valami, ami később sem tisztázódott ki.

Megfigyelésem szerint mindannyian profik vagyunk abban, hogy hihetően félremagyarázzuk, mi miért történt, mit miért döntöttünk. Egy baj van ezzel: az, hogy nem hoz eredményt.

Amikor azzal állsz elő, hogy buta vagyok, lusta, semmirekellő, akkor ez is csak elkendőzése a ténynek: valamit nem értettél meg. A lusta nem azért lusta, mert az jó neki, hanem azért, mert nem tudja, mit kellene tennie, ami eredményre vezet.

Ha azt gondolod, hogy nehéz felfogású vagy, lassú észjárású, tanulásra képtelen, akkor most szólok, hogy valamit nem értettél meg, és ebben gyökeredzik ez az érzés. Ha rájössz, hogy mit nem értesz, és megérted, akkor elmúlik.

Ha tehetetlen, önállótlan, komplexusokkal küzdő veszteseket akarunk gyártani futószalagon, csak annyit kell tennünk, hogy nem adunk időt és lehetőséget az embereknek arra, hogy megértsék, amit csinálniuk kellene, és az eredmény garantált. Már ha valakinek ez eredmény...

Az angoltanulás kezdeti lelkesedése, a motiváltság, az áhított cél a megnemértések okozta zavarodottságban és lehangoltságban veszik el. Következésképp a legtöbb ember számára az, hogy megtanuljon angolul, csak egy álom. Pedig évekkel ezelőtt nagyon is konkrét cél volt, amiért hajlandó volt tenni és áldozatokat hozni.

Ahogy halmozódnak a megnemértések, az ember úgy lassul le egyre jobban. Tíz év küszködő angoltanulással a háta mögött, visszanézve a többség azt veszi észre, hogy amikor kezdte, háromszor-ötször olyan gyorsan haladt, mint most. Ami régen egy napba telt, az most lehet, hogy egy hetet igényel. A jelenséget ráfogja valamilyen körülményre, ami természetesen nem hoz megoldást, és a lassulás folytatódik.

Ez elég ijesztő és elszomorító, de szerencsére visszafordítható. Amíg képes vagy vágyani a tudásra, belátható, reális időn belül megtanulhatsz angolul, úgy, ahogyan valamikor régen szerettél volna. Csak egy jó módszer kell hozzá. Ez pedig szerencsére már megvan.

Ne hallgass azokra, akik megpróbálják bebeszélni Neked, hogy nem tudsz megtanulni angolul!

Gyere és megmutatjuk, hogyan kapcsolj magasabb sebességi fokozatba a nyelvtanulással!

5. mítosz

AZ 5. MÍTOSZ: KÖNYVBŐL IS MEG LEHET TANULNI ANGOLUL BESZÉLNI

Torkán akad a szó. Megbotlik a nyelve. Becipzározza a száját. Elakad a szava. Lakatot tesz a szájára. Csomót köt a nyelvére. A magyar nyelvben sok különböző szólással és közmondással tudjuk kifejezni azt a helyzetet, amikor valaki, valamilyen okból nem tud, akar, vagy képes megszólalni.

Előfordult már veled is, hogy nem találtad a megfelelő szavakat? Hogy annyira megdermedtél, hogy képtelen voltál megszólalni? Átélted már a teljes rövidzárlat kínos-nyomorúságos pillanatait? Ha ez a nyelvi katasztrófa a saját anyanyelvünkön is megeshet velünk, akkor csodálkozunk azon, hogy angolul is előfordul? Így is annyira meglepő? Aligha. Megoldható? Nagyon is.

Kezdjük a probléma forrásánál. A diákjaink döntő többsége ugyanolyan emberekből áll, mint Te: kényelmetlenül érzik magukat, ha meg kell szólalniuk angolul. Izzadó tenyérrel, remegő gyomorral, görcsösen próbálkoznak, vadul zakatol az agyuk, de akár 8-12 év tanulás után sem mernek, vagy tudnak 2-3 mondatnál többet egyszerre, folyamatosan elmondani.

Az emberek többsége olyan formában tanul/tanult eddig angolul (közoktatás, magántanár, hagyományos nyelviskolák), ahol az oktatás alapja valamilyen tankönyv volt. De vajon meg lehet tanulni könyvből angolul beszélni?

A „hagyományos” recept szerint a betonszilárdságú nyelvtani alapok, a kifogástalan elméleti tudás, a tengernyi teszt kitöltése és a nyelvkönyvek szisztematikus „felfalása” majd automatikusan meghozza a magabiztos kommunikációt.

A számok és a személyes tapasztalatok azonban nem ezt mutatják. Az, hogy a „10 millió néma magyar” országa vagyunk és az EU-ban nálunk a legalacsonyabb a legalább egy idegen nyelvet beszélő emberek aránya, csattanós választ ad erre a feltevésre. Csattanós, de elkésztető választ. Ha körbekérdezzük a baráti, ismeretségi körünkben, akkor pedig végképp meggyőződhetünk róla, hogy messze még a pezsgőbontás és nagyon sok a tennivaló.

Első lépésben tisztázzunk valamit: ahhoz, hogy egy diák ösztönös nyelvhasználó legyen, először is kommunikálni kell megtanulnia. A kommunikációhoz pedig nem elég nyelvtani magyarázatokat hallgatni, tökéletesen elsajátítani az igeragozás szabályait, vagy szavakat és kifejezéseket bemaogni. Mert nem a fonetikán múlik, hogy valaki képes-e egy pohár vizet kérni, vagy „szomjan hal a forrás vize mellett”.

A magabiztos, aktív kommunikáció alapja a beszéd. Ahogy egy 2-3 éves kisgyerek is beszélve tanulja meg az anyanyelvét, úgy angolul beszélni, kommunikálni is csak beszéd közben lehet megtanulni. Az iskolapad és a könyvek abban segítenek, hogy formába öntsék, rendszerezzék, szabályozzák azt a tudást, ami már ott van bennünk. De semmilyen angol könyv, teszt-, munka-, vagy szótárfüzet nem képes pótolni a kommunikációt ember és ember között.

Tehát, ha az a kérdés, hogy a könyv/teszt-alapú, „hagyományos” tanfolyamok miért vallott kudarcot az elmúlt 20-25 évben, akkor a válaszunk az, hogy azért, mert nem tanította meg kommunikálni, beszélni az embereket.

A **spak!** 100% beszéd, 0% könyv mottója nem a könyvek általános elutasításáról szól. Egy könyv meg tud vigasztalni. Egy könyv ráébreszthet dolgokra. Egy könyv varázslatos utazásra vihet a képzelet és a fantázia világában. Egy könyv kérdéseket tehet fel, szembenézésre ösztönözhet, problémákat tárhat fel és magyarázhat meg. Egy könyv segíthet tisztán látni, helyesen ítélni és jó döntést hozni.

De egy könyv, legyen bármilyen nagyszerű is, soha nem szólhat hozzád a szó fizikai értelmében. Nem érinthet meg, nem ölelhet át, nem szoríthatja meg a kezéd. Egy könyv soha nem fogja megkérdezni, hogy milyen napod volt, nem hív fel telefonon, nem fog e-mailt írni, vagy felköszönteni a születésnapodon. Egyszóval egy könyv nem léphet egy másik ember helyébe, mert nem tud kommunikációt kezdeményezni, hiszen a valódi kommunikációhoz mindig legalább két ember kell. A mi módszerünk ezért nem a könyvekre, hanem az ember és ember közötti kommunikációra és a folyamatos beszédre épül.

A másik probléma, hogy az elméleti és tankönyvalapú nyelvoktatás nem képes kezelni azokat a félelmeket, amelyek csomót kötnek az emberek nyelvére. De mitől és miért félünk ennyire és hogyan oldjuk fel azokat a görcsöket, amik miatt a torkunkon akad a szó, ha meg kellene szólalnunk?

Az elmúlt 20 év tapasztalatai alapján ez a 3 leggyakoribb félelem, ami megbénítja a diákokat:

- 1. Félelem a rossz kiejtés miatt.**
- 2. Félelem a rosszul használt nyelvtani szerkezetek miatt.**
- 3. Félelem a válasz (!) miatt.**

Talán kevesebbet beszélünk róla, de a kiejtés, vagyis a rossz kiejtéstől való félelem az egyik legnagyobb belső korlát, amit a diákoknak át kell ugraniuk az angoltanulás során. Miért? Két lehetőség van: vagy Te érzed annyira cikinek a kiejtésedet, hogy nem fogsz merni megszólalni, vagy tényleg annyira rosszul ejted ki a szavakat, hogy senki nem fog megérteni. Egyik sem túl jó opció, nem igaz?

Pontosan ezért kell a hangoknál indulnunk! Mert, ha a hangok nem stimmelnek, akkor nem lesznek jók a szavak; ha nem jók a szavak, nem születnek jó mondatok; jó mondatok nélkül pedig nem lesz folyamatos kommunikáció és nem jön létre megértés.

A 100% beszéd, 0% könyv módszer és a beszédközpontú angol oktatás lényege az, hogy az alaptól indulva oldja fel benned a stresszt. Hogyan érjük ezt el? Folyamatos beszéddel, beszéddel és beszéddel. Amíg egy kisbabánál 1-2 évet kell várni a szülőknek arra, hogy elkezdjen beszélni, addig a **spak!** tanfolyamain ugyanez 1-2 órába (!) telik. Neked, nekem, mindenkinek.

A hangok szintjéről tudatosan felépített folyamatos beszéd nem csak a kiejtésedet javítja, hanem feloldja a 2. sz. görcsforrást is, a rosszul használt nyelvtani szerkezetektől való félelmet. A mi óráinkon hibázni nem csak lehet, de néha kötelező is. Miért? Mert mi hisszük, hogy csak akkor tudsz valamit élesben is alkalmazni, ha képes vagy mások, vagy a saját hibáidat is kijavítani.

Az állandó kommunikáció és a tudatos nyelvtani edzésprogram abban is segít, hogy beszéd közben már ne azon gondolkodj, hogy most milyen igeidőt, vagy kifejezést használj, hanem egyszerűen csak használd. A **spak!** tanfolyamain nincs „nyelvészkedés” és éppen ezért nincs állandó stresszelés se a tökéletes mondaton.

Ha már nem rettegsz attól, hogy nem értenek a kiejtésed miatt és már nem azon agyalsz, hogy második alakba tessed az igét, vagy sem, akkor már elég magabiztosan fogsz kommunikálni ahhoz is, hogy ne félj a másik ember válaszáért. A **spak!** óráin sok különböző emberrel lesz lehetőséged beszélgetni és ezért, amikor kilépsz a világba, már nem fog gondot okozni a különböző kiejtések, vagy kommunikációs helyzetek kezelése. Készen fogsz állni arra, hogy angolul beszélj a világgal és a világ is angolul szóljon hozzád.

És nem kell hozzá megvenned egy újabb méregdrága porfogót, ami érintetlenül kerülne fel a könyvespolcodra a többi mellé.

Ne hagyd, hogy ezek a közhelyek tönkretegyék az önbizalmadat és elgáncsolják a karrieredet!

Ne szenvedj tovább unalmas és eredménytelen nyelvórákon: van módszer, ami megtanít beszélni, kommunikálni, vagyis használni a nyelvet. És közben még jól is fogod érezni magad.

Gyere el ingyenes szintfelmérőnkre és adj magadnak egy esélyt! Kötelezettségek és elvárások nélkül. Várunk!

